

Leto I.

V Ljubljani, dne 24. oktobra 1897.

Štev. 11.

Vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa.

(Piše Janez Fristov.)

(Dalje.)

Kako se vpelje vedno češčenje?

Vprašanje je, kako se dá vpeljati vedno češčenje, ker so v vsakem kraju drugačne razmere. Skoraj v vsaki župniji cele ljubljanske škofije je bratovščina presv. Rešnjega Telesa; in tu ni treba drugega, nego ljudem ure urediti tako, da pride na vsako uro nekaj molivcev. Včasih je namreč kako uro polno ljudij, ki molijo, druge ure pa bolj malo. — Pa bi kdo ugovarjal in rekel, saj se v bratovščini presv. Rešnjega Telesa vedno moli najsvetejši zakrament, ker imajo udje različne ure po dnevu in po noči, čemu torej vpeljevati nekaj novega. Res je, da se po celi škofiji moli vedno presveto Rešnje Telo, a želeti je, da se vpelje v vsaki župniji urejeno češčenje. Vsaka reč nam je najbolj všeč, če je dobro urejena, tako tudi nepretrgana molitev presv. zakramenta. Najbolje je, ako stvar vzame v roke duhovnik. Ako je 30 udov bratovščine presv. R. Telesa, bi ti seveda ne mogli več moliti nego eno samo nedeljo v mesecu. Začeli bi ob 6. ali 7. zjutraj in potem molili do 6. ali 7. zvečer. Ure, ko se vrši božja služba, n. pr. od 6. do 7. zjutraj, od 10. do 11. dopoldne in od 2. do 3. popoldne, se ne vštevajo mej češčenje; takrat ljudje pazijo na sv. mašo ali pridigo. Vsako uro bi prišla 2 do 4 molivci. Ako je 50 do 60 molivcev, lahko prevzamejo dve nedelji v mesecu; ako jih je 90, zadoščuje to število za tri nedelje, 120 molivcev lahko moli vse štiri nedelje vsacega meseca. Ako je število udov nad 200, potem se za vsako uro vzame primerno večje število molivcev, n. pr. 10, 15 ali 20.

Dobro je, ako ima vsak stan svojo nedeljo. Uredilo bi se morda tako: prvo nedeljo imajo dekleta, drugo možje in mladeniči, tretjo žene, četrto morda otroci, ki so vže bili pri prvem sv. obhajilu, potem dekleta in sploh vsi, katerim se ni dala posebna nedelja.

Kako se moli pri vednem češčenju?

Navadno se moli, ako posebno razmere ne zahtevajo drugače, glasno. Taka molitev ohrani človeka bolj pazljivega, čas mu hitreje mineva, bolj ga vname v pobožnosti, kakor tiha molitev. Glasna molitev se je vže marsikje ljudem močno prikupila. Tudi pesmi in psalmi se lahko pojó mej molitveno uro.

Katere knjige se pa lahko rabijo pri molitvi? 1. Zelo ugaja knjiga »Večna molitev pred Jezusom v Zakramentu ljubezni«; ta knjiga ima 30 različnih molitvenih ur nepresežne lepote in moči; za večje praznike so odločene svoje posebne ure. Lahko se 4 do 10 izvodov te knjige dene v cerkvene klopi v splošno rabo. Velja z rdečo obrezo 1 gld. 50 kr., z zlato obrezo 1 gld. 80 kr.; dobiva se v Katoliški bukvarni v Ljubljani in pri založniku veleč. g. kanoniku Janezu Flisu, vodju bratovščine presv. Rešnjega Telesa. 2. Moli se lahko tudi iz male knjižice »Evharištična štacijska pobožnost«. Dobiva se po 5 kr. pri M. Gerberju v Ljubljani. To si omislijo lahko tudi najrevnejši častivci presv. Rešnjega Telesa. 3. Tudi knjižica, ki jo dobi vsak novi ud bratovščine presv. Rešnjega Telesa, je dobra za molitveno uro.

Iz knjige »Večna molitev« se lahko moli tako, da en odstavek glasno, počasi in razločno moli duhovnik, drugi odstavek pa ljudstvo; ali pa en odstavek molivci na eni strani, drugi odstavek pa molivci na drugi strani v cerkvi. Priporoča se, da ljudje molijo počasi in razločno, potem tudi tisti, ki ne znajo brati, slišijo, kaj se moli, in molivci sami lahko sproti premišlujejo, kar beró. Ako ura v knjigi ne zadoščuje za celo uro, se opravljajo razne druge molitve, zlasti je primerno in tudi lahko moliti sveti rožni venec.

Častivci in častivke presv. Rešnjega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

XI.

Sveti Stanislav Kostka.

(13. novembra.)

Kaj je lepšega in bolj ljubeznivega na svetu nego čednost v mladosti? Sicer mladenič ne more pokazati po mnogoletnem, trdem boju očiščene in utrjene kreposti, a tem lepše in vzorneje se pojavljajo v njem prvi, nekako proroški začetki krepostnega življenja. In vprav to sveže razvijanje in razcvitanje od Boga z milostmi obdarjenega duha, močno vspلماتevanje prve svete ljubezni do Boga, deviško koprnenje po njem, ki ga duša ljubeče poželi, je neizrečno lepo, ljubeznivo in vzvišeno.

Taka dika mej mladino je sveti Stanislav Kostka. Rojen je bil leta 1550. na Poljskem od plemenitih starišev. Vže v zornih letih je kazalo vse njegovo življenje, da ga je Bog oblagodaryl s posebnimi milostmi. Iger in drugih zabav mu ni bilo mar. Največe veselje mu je bilo, da je obiskaval cerkve in prejemal sv. zakramente. Greha se je tako bal, da je večkrat padel v nezavest, ko so vpričo njega nedostojno govorili.

Štirinajst let star je šel s svojim bratom Pavlom na Dunaj v šolo. Vsem sošolcem je bil najlepši vzgled pobožnosti in pridnosti. Vsak dan je bil pri sv. maši, vsako nedeljo in praznik je prejemal sv. obhajilo, na katero se je pripravljaj s postom in mnogimi molitvami. Predno je šel v šolo, je vselej obiskal presv. Rešnje Telo in marsikdaj je vstal o polunoči ter hitel molit v kapelo.

Njegov brat, zelo posveten mladenič, in drugi tovariši so ga zaničevali radi tolike bogoljubnosti. Stanislav je vse voljno potrpel; a bridek udarec je bil zanj, ko se je kot dijak moral preseliti iz jezuitske hiše v hišo nekega luteranca. Kmalu potem je nevarno zbolel. Poprosil je sv. popotnice, a brat in hišni gospodar nista niti duhovnika k njemu pustila. V skrajni stiski se je zatekel v bridkih solzah k sv. Barbari, zavetnici umirajočih. Bog ga je uslišal. Sv. Barbara je prišla k njemu, spremljana od dveh angelov, in ga je potolažila s sv. obhajilom. Po noči pa se mu je prikazala Marija, katero je prav prisrčno častil, in mu položila Jezuščka v naročje. Ob jednom mu je naznaila, da ne bo še umrl, temveč da bo sprejet v tovarštvo Jezusovo ali v jezuitski red.

Poprosil je očeta, naj mu dovoli stopiti v samostan, a oče tega ni dovolil; zato ga na Dunaju očetje jezuiti niso hoteli vsprejeti. Kmalu potem pa je Stanislav skrivaj pobegnil k bl. Petru Kaniziju, ki je bil takrat jezuitski provincijal na Nemškem, in po njegovem posredovanju je bil v Rimu preoblečen v jezuita star 17 let. Sprejel ga je sam redovni general, sv. Frančišek Borgias.

Njegovo neizmerno veselje v samostanu se je nekoliko skalilo, ko je dobil od očeta pismo, v katerem ga je hudo ozmerjal, ker je skrivaj pobegnil. A tudi oče se je dal potolažiti.

Poslej se je Stanislav v samostanu počutil kakor v nebesih. Redovna pravila je zvrševal z največo natančnostjo in vsa svoja dela je opravljal Bogu v čast. Njegova pokorščina in ponižnost ter spokornost je bila tolika, da so se mu vsi čudili. Ker je bilo vse njegovo dejanje in nehanje Bogu posvečeno, zato je dosegel celo to milost, da mej molitvijo ni bil raztresen. Pri svetem obhajilu je bil večkrat tako ganjen, da je padel v nezavest; ogenj ljubezni je v njegovem srcu časih tako plamtel, da so morali njegove kipeče prsi hladiti z mrzlimi obkladki.

Njegovo izpodbudno življenje mu je pri njegovih sobratih naklonilo toliko ljubezen, spoštovanje in zaupanje, da so se v vseh okoliščinah priporočali njegovi molitvi in so na njegovo priprošnje navadno dosegli od Boga, česar so želeli.

Ljubezen njegova do presv. Rešnjega Telesa je bila neizmerna. Tiste dni, v katere je prejemal sveto obhajilo, je govoril, poln nebeške milosti in radosti, tako lepo in navdušeno, da je tudi najbolj pobožne može globoko ganilo in se niso utrudili poslušati ga.

Po posebnem božjem razsvetljenju je vže vedel dan in uro svoje smrti. Ko je potekel deseti mesec, odkar je bival v samostanu, je bil še popolnoma zdrav. Patru Emanuelu je rekel začetkom meseca avgusta: »Oče moj, kako veselje je bilo pač v nebesih, ko je mati Najsvetejšega tja prišla! Oh, če se ta véliki praznik v nebesih tako slovesno obhaja kakor na zemlji, upam, da bom ta pot tudi jaz pričujoč!«

Radi njegovega cvetočega zdravja nihče ni mislil na smrt. Sv. Lavrencija dan zvečer so ga napadle slabosti. Iti je moral v posteljo, a nevarnosti še ni bilo nobene. Štiri dni potem se je bolezen vedno hujšala, in 14. avgusta pred praznikom Marijinega vnebovzvetja, je povedal, da bo tisto noč umrl. S povzdignjenima rokama je prosil sv. popotnice, katero je prejel ležeč na trdih tleh. Poslovivši se od svojih redovnih bratov, je krčevito pritiskal podobno Križanega na svoje ustnice ter vzdihoval: »O Bog, moje srce je pripravljeno!«

Njegovo obličje je zažarelo v nadnaravni svetlobi, oči so se svetile, prsi se vzdigovale. Iz posameznih besed se je zvedelo, da se mu je prikazala Mati božja, katera je vzela njegovo sveto dušo seboj v nebesa za ranega jutra dne 15. avgusta l. 1568. Bil je še-le v osemnajstem letu svoje dobe.

Oj blažena, angelska duša, ki si tako goreče ljubila Marijo in njenega Sina, skritega v presv. Rešnjem Telesu, izprósi naši mladini vsaj iskrico te svete ljubezni!

Pobožne družbe in redovi v čast presvetemu Rešnjemu Telesu.

III. Duhovne hčere sv. Dominika in sv. Frančiška častivke presv. zakramenta.

1. Benediktinke, ki so l. 1654. prve začele v Parizu večno molitev, so kmalu posnemale tudi druge redovnice. Sestre tretjega reda sv. Dominika so vže l. 1683. zasnovale v Mačérati, mestecu v nekdanji papeževi državi, kongregacijo ali redovno družbo, ki ji je posebni namen, neprenehoma častiti Jezusa v presv. zakramentu. Udje kongregacije so se imenovali »sestre presv. Rešnjega Telesa« (Monachette del Corpus Domini). Noč in dan izmenoma molijo klečé v cerkvi pred tabernakljem. Njih življenje je strogo. Nekateri dni spé na golih tleh. Vsako noč vstajajo, da gredó vse vkupe v cerkev molit jutrnice. Po dnevu dve uri premišlujejo. Obleko nosijo tako, kakršno druge dominikanke.

2. Letos, tretjo nedeljo meseca septembra, v praznik žalostne Matere božje, je minilo devetdeset let, kar so v Rimu redovnice začele večno molitev.

V Rimu so pač vže od l. 1592. opravljali po cerkvah štirideseturno pobožnost v čast presv. rešnjemu Telesu; cerkve mej soboj tako menjavajo, da češčenje v eni cerkvi še ne neha, ko se vže začne v drugi cerkvi; in zato je štirideseturna pobožnost v Rimu po resnici prava večna molitev. Da bi pa v eni sami cerkvi noč in dan molili Jezusa v presv. zakramentu, tega v Rimu ni bilo do l. 1807. Benediktinke »večne molitve« in hčere sv. Dominika, »sestre presv. Rešnjega Telesa«, ki so drugje vže davno noč in dan molile presveto Rešnje Telo, niso imele v Rimu nobenega samostana. Rečenega leta 1807. pa so prišle tudi v Rim redovnice, ki so posvetile vse svoje življenje češčenju najsvetejšega zakramenta. Mati novemu redu, kateremu je glavna naloga češčenje presv. Rešnjega Telesa, je ponižna sestra iz tretjega reda sv. Frančiška, Katarina Sordini.

Katarina Sordini je bila rojena l. 1770. na Toskanskem v laški deželi. Stariši so ji bili bogati in zelo pobožni; zlasti oče Katarinin je bil velik častivec presv. Rešnjega Telesa. Vže v zgodnji mladosti je Katarina kazala gorečnost pri molitvi in ljubezen do Jezusa v presv. zakramentu. Osemnajst let stara je šla v samostan k frančiškankam tretjega reda na otoku Iskiji pri Neapolu. V samostanu so ji dali ime Marija Magdalena s priimkom »včlovečenja«. Mlada novinka se je kmalu mimo vseh odlikovala v ponižnosti, pokorščini, potrpežljivosti in krotkosti; Boga je tako prisrčno ljubila, da so ji solze zalile oči, kadarkoli je slišala izgovoriti presv. ime Jezusovo.

Ko je bila nekoč s prednico vkupe pri delu, jo je hipoma obsijala svitla luč. Tisti trenotek se je zamaknila. V zamaknjenju ji je Bog razodel svojo željo, da ustanovi samostan, v katerem bi redovnice noč in dan molile presveto Rešnje Telo. Večna molitev bodi zadoščenje za nehvaležnost in žaljenje, katero mora trpeti v presv. zakramentu.

Sestra Marija Magdalena je iz srca zahvalila Boga za veliko milost, ki ji jo je storil, in samo sebe popolnoma darovala Jezusu v tabernaklju. Bog pa jo je po oni dōbi s trpljenjem pripravljaj za sv. poklic, za katerega jo je odbral. Trpela je mnogo duševno in telesno. Ko je nekoč v izkušnjavi omagovala, se je vrgla k nogam križanega Jezusa in zaklicala: »O največi dobroti, križana ljubezen, pomagaj mi v sili; ne daj, da bi me sovražniki premagali; bodi moja pomoč in luč v hudih izkušnjavah.« Tedaj je slišala v srcu glas Gospodov, ki ji je govoril: »Ne boj se, jaz sem s teboj. Boj se in zmaguj z milostjo, katero ti dajem. Živi zadovoljno v trpljenju in zaupaj v mene. Poslal ti bodem moža, ki te bode vodil po poti čednosti in ti pomagal ustanoviti samostan večne molitve.«

Mož, katerega je Bog obljubil v pomoč sestri Mariji Magdaleni, je bil pobožni duhovnik Janez Anton Baldeski. Minilo pa je še celih 10 let, predno je Baldeski prišel za izpovednika v samostan. Njemu je sestra Marija Magdalena razodela, kar ji je bil Bog naročil v prikazni. Izpovedniku se je zdela stvar nemogoča. K njegovim pomislekom je odgovorila ponižna sestra: »Duhovni oče, ne jaz, ampak Bog bode zvršil delo, katero mi je ukazal.« In ko je izpovednik pripomnil, da bode novemu samostanu treba tudi svojih posebnih pravil, je ona dejala: »Če je Bogu všeč, me bode razsvetlil, da bodem

sestavila potrebna pravila.« Pobožni duhovnik je strmel ob tolikem zaupanju v Boga; ni se drznil dalje se ustavljati, šel je do svojega škofa in mu vse povedal. Škof je dal natanko poizvedeti, kdo je sestra Marija Magdalena, je li vse res, kar se je govorilo o njeni svetosti in zamaknjenju; potem je ukazal Mariji Magdaleni, naj spiše pravila za red, ki ga misli ustanoviti. Ko je bil sestavljena pravila še škof sam na vse strani presodil, je odpotoval v Rim in poročil o stvari sv. očetu. Pij VII. je z veseljem dovolil, da ustanové nove redovnice v Rimu prvi samostan, v katerem bodo neprenehoma častile Jezusa v presv. zakramentu.

Leta 1807. je prišla sestra Marija Magdalena z več tovarišicami v Rim in se naselila v samostanu sv. Ane »pri štirih studencih« (alle quattro fontane). Tretjo nedeljo meseca septembra istega leta so dobile od sv. očeta Pija VII., dovoljenje, da smejo vse nedelje in praznike sv. R. Telo v cerkvi očitno izpostavljati in slovesno vršiti večno molitev. Dne 2. februarja l. 1808. so jim potrdili to pravico za vse dni v letu. Tako se je začela v Rimu »večna molitev«. Žal, da je po kratkem času morala zopet prenehati za nekaj let.

Prav isti dan, 2. svečana l. 1808., v kateri so nove redovnice dobile pravico, da smejo v svoji cerkvi vse dni Jezusa slovesno častiti, so prišli v Rim Francozi. Papeža so odvedli kot jetnika. Redovnike in redovnice so pregnali iz samostanov. Tudi sestra Marija Magdalena je morala s tovarišicami bežati pred grabežljivim sovražnikom. Ko pa je Bog oholega francoskega cesarja Napoleona l. 1814. ponižal, so se sestre večne molitve povrnilo v Rim v svoj stari samostan. Od takrat večna molitev ni več prenehala.

Razun v Rimu imajo sestre večne molitve po en samostan v Turinu, Neapolu in Inomostu, vsega vkupe torej štiri samostane. Dasi pa red sester večne molitve še ni posebno razširjen, vendar lahko rečemo, da je najbolj pomenljiv mej vsemi raznimi redovnimi družbami, ki so se porodile v tem stoletju. Večna molitev se pač nikjer tako slovesno ne opravlja, kakor pri teh sestrah.

Zjutraj zgodaj se zberó redovnice v cerkvi pred tabernakljem. Mej hvaloin slavospevi izpostavi mašnik presv. Rešnje Telo. Nekaj časa tiho molijo in premišljujejo skrivnost ljubezni; potem so pri sv. maši; sv. obhajilo prejemajo vsak dan; ko po sv. maši odmolijo del brevirja, gredó nekatere na delo, druge ostanejo v cerkvi in molijo sv. Rešnje Telo. Vsako ure menjavajo. Proti večeru se zopet vse zberó v cerkvi, da skupno pojó dnevnice. Ko končajo brevir, zapojó orglje in s kora se razlegne po cerkvi slovesna pesem, kakor odmev z nebeških višav, ki vabi pobožne vernike, da časté in molijo Jezusa v presv. zakramentu. Mašnik dá blagoslov z Najsvetejšim; pobožno ljudstvo se polagoma razide, redovnice pa začnó nočno molitev pred sv. Rešnjim Tlesom. Tako molijo po leti in po zimi, naj so noči dolge ali kratke, gorke ali mrzle. Posvetni ljudje po cele noči z razuzdanostjo in grešnim uživanjem Boga žalijo, slabotne, ponižne device pa čujejo pred tabernakljem in dajejo Jezusu zadoščenje.

Iskrice presv. Srca Jezusovega.

Spravno sv. obhajilo.

(Konec.)

Pobožni prijatelji presv. Srca časté radi tudi njegovo podobo. Tebi, dragi čitatelj, sem o tem vže govoril, da bi bilo dobro, ko bi si oskrbel kak spominek presv. božjega Srca. Morda si me poslušal, in mej podobami, s katerimi si okrasil svojo skromno sobico, je tudi lepa slika presv. Srca. Če si jo kdaj malo bolj natanko ogledoval, si gotovo opazil, da presv. Srce ovija trnjeven venec. Kaj pomeni to trnje? To veš sam, in ni ti treba tega praviti. Trni, ki se zabadajo v presv. Srce, so grehi, ki z njimi nevhvaležni svet žali Srce Jezusovo.

In vže predzadnjič sem ti začel naštevati nekatere izmej teh grehov. Pripovedoval sem ti o spravnem sv. obhajilu; da bi se tudi ti pridružil onim, ki z vrednim sv. obhajilom dajó užaljenemu Srcu zadoščenje, zato sem ti hotel pokazati, kaj najbolj boli presv. Srce. Zakaj, če vže ne moremo za-
briniti, da ne bi ljudje žalili najboljše izmej vseh človeških src, zahteva hvaležnost, da imamo vsaj sočutje z žalostnim Jezusom; svoje sočutje pa najlepše kažemo z vrednim sv. obhajilom.

Prvi črni trn, ki se je globoko zasadil v presv. Srce, je obča nevera sedanje dóbe. Po šolah in javnih shodih, po knjigah in listih se oznanja golo brezverstvo. In celó mej tistimi, ki so bili do sedaj Jezusu še najbolj zvesti prijatelji, mej preprostimi delavci, mnogi zapuščajo zastavo Jezusovo in se zbirajo krog zastave satanove.

Zadoščenje za občo nevero je živa vera, ki se najlepše razodeva v vrednem sv. obhajilu. Tako sem dejal, ko sem prvič govoril o spravnem obhajilu.

Drugi črni trn, ki je zadal Srcu Jezusovemu smrtno rano, je greh Judeža Iškarijota. — Nesrečnež mej dvanajstimi apostoli se je vdal lakomnosti; in žrtva te strasti je bil božji Sin. Zavezal se je s sovražniki Jezusovimi in za trideset umazanih srebrnikov jim prodal svojega nebeškega Učenika. Prišel je še k zadnji večerji in z Jezusom jedel velikonočno jagnje. Po večerji pa je vstal in izginil v temno noč. Črna tema je bila objela tudi njegovo dušo. Hitel je k svojim prijateljem — k sovražnikom Jezusovim. Sam je vodil biriče in rablje na Oljsko goro; in kakor da se ni nič zgodilo, stopi hinavec tja pred Jezusa in ga pozdravi: »zdrav bodi Učenik«; to reče in ga poljubi: — S poljubom je izdal božjega Sina.

Kaj je čutilo tisti hip presveto Srce, si mi niti misliti ne moremo, nikar da bi povedali z besedami. Ko bi mu bil kdo izmej sovražnikov porinil dvorezen meč v Srce, ne bi ga bilo tako zbolelo. Pri zadnji večerji je dal Judežu razumeti, da vé vse, kar namerava; opomnil ga je še enkrat, naj vendar pomisli, kaj hoče storiti; predenj je pokleknil in mu noge umil, češ, morda ga gane tolika ljubezen. Pa bilo je vse zastonj! Duša Jezusova se je zgrozila ob toliki trdovratnosti in Srce mu je od žalosti pokalo. Rana, ki jo je vsekalo presvetemu Srcu izdajstvo Judeža Iškarijota, se ni zacelila do današnjega dne.

Judež Iškarijot je umrl, a njegov greh ni izginit s sveta. Mej nami živé drugi Judeži, ki s hinavskim poljubom znova izdajajo Jezusa. Kdo so ti? Katoličani so, ki verujejo, da je Jezus resnično pričujoč v najsvetejšem zakramentu; a kakor Judež so vdani tej ali oni strasti. Enega ima lakomnost, drugega nečisto poželenje, tretji živi v sovraštvu z bližnjikom, zopet drugi se je krivično polastil tujega blaga, temu očita vest krivo prisego in oni je na izpovedi lagal in nevredno prejel zakrament sv. pokore. Te strasti ne premagajo, nočejo se odpovedati grehu, greh ljubijo bolj kakor Jezusa. Vse to vedó, in vender se drznejo priti k mizi Gospodovi; delajo, kakor da Jezusa ljubijo, vsprejmó ga v svoje srce, v Judeževo srce, v katerem biva satan.

Prijatelji presvetega Srca, hitite tolažit žalostnega Jezusa in popravite krivico, ki jo mora trpeti v bogoskrunskem obhajilu! Očistite svoje srce v zakramentu sv. pokore in potem prejmite Jezusa, vredno in dobro pripravljeni. Vaša resnična gorečnost mu bode najlepše zadoščenje, in v vašem čistem srcu bode našlo varno zavetje nesrečno Srce Jezusovo.

Pohlep po denarju je iz apostola naredil izdajavca. Neizrečeno se je užalilo Jezusu, ko ga je Judež s prijateljskim poljubom izdal sovražnikom. Pa to je bil šele začetek trpljenja. Sovražniki so bili vže sklenili, da mora Jezus umreti. Gnali so ga pred Pilata, da ga obsodi na smrt. Bičajo ga, da je njegovo presveto telo vse v krvi, na glavo mu porinejo trnjeven venec, ogrnejo ga z raztrganim škrlatastim plaščem in v roko mu dajo trst. Takega pelje Pilat pred podivjano ljudstvo. Ko bi človek imel kamen in ne srca v prsih, bi se mu moralo milo storiti ob tem pogledu; ljudstvo pa je zagnalo strašen krik: proč ž njim, križaj ga, križaj ga!

Zaslepljenost in zloba judovskega ljudstva, ki je Jezusa na križ pribila, se ponavlja tudi še v naših dneh. Kar beremo o oskrunjenju sv. hostij, ni nič manj grozno od tega, kar nam pripovedujejo evangelisti o trpljenju Jezusovem. Krivoverci šestnajstega stoletja niso samo plenili in požigali cerkvá, v katerih biva Jezus, podirali oltarjev in rušili tabernakeljev, drznili so se skruniti tudi sv. hostije, metali jih v blato in teptali z nogami. In če pogosto slišimo, da so tu in tam neznani bogokletniki izmaknili svete hostije, ne da bi bili odnesli tudi svete posode, je očito, da so svete hostije vzeli samo zato, da jih potem skrunijo. Čemu bi jim sicer rabile posvečene hostije?

Pobožni čitatelj, ki ljubiš Srce Jezusovo, podvoji svojo gorečnost v češčenju presv. Rešnjega Telesa. Od tebe pričakuje žalostni Jezus tolažbe; v tvojem srcu bi se rado odpočilo iznemoglo njegovo Srce. Ne zapiraj mu torej svojega srca; tvoje srce mu bodi tabernakelj, kjer bode varen pred bogoskrunskimi rokami. Dôbi še druge, ki jim kakor tebi bije srce za Jezusa. Če vas je združenih sedem udov bratovščine presv. Srca, se dogovorite mej seboj, da bodete vsak en dan v tednu prejeli sv. obhajilo v zadoščenje in spravo za krivice, ki se godé Jezusu v najsvetejšem zakramentu. Da bodete deležni tudi svetih odpustkov, naznanite svoja imena duhovniku, ki vsprejema v bratovščino Srca Jezusovega; zapisal vas bode v posebno knjigo kot družbo spravnega sv. obhajila.

Poročilo o bratovščinah.

38. Letno poročilo

o delovanju bratovščine vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ v ljubljanski škofiji.

(Konec.)

4. Dve izpremembî pri bratovščini.

Kar se notranje uprave bratovščine tiče, je omeniti, da so prevzvišeni knezoškof postavili poročevalca za novega vodjo. O drugi izpremembî je »Venec« vže poročal.

S pismom, danim v Rimu dnó 7. julija 1896. se je naša bratovščina pridružila rimski materi bratovščini. Udje se morejo odslej udeleževati še obilnejših odpustkov, kakor doslej. Natančen zapisnik odpustkov in duhovnih dobrot je v vsprejemni knjižici, katera se je letos vnovič natisnila; v knjižici je pridejana tudi molitvena ura, tako da udje lahko rabijo knjižico pri molitvi.

5. Pomen bratovščine za sedanje čase.

Mnogo je vže gorečih častivcev Jezusa v presv. zakramentu, toda še jih je premalo, vsi, stari in mladi, naj časté in molijo Jezusa, vsi naj kličejo: Jezus naj živi, Jezus naj kraljuje!

Splošna večna molitev bode najboljši pomoček zoper bêdo sedanjega časa, najboljše zdravilo za hude rane, iz katerih krvavi človeška družba. Zastonj iščejo pomočkov drugod; ne bodo jih našli, dokler jih ne bodo iskali pri Jezusu.

Vsaki veliki bridkosti pride Gospod na pomoč s kako posebno pobožnostjo. Sedanja bridkost sv. cerkve in človeške družbe sploh je hujša kakor poprejšnje. Pobožnost pa, katero Bog svoji cerkvi pošilja v pomoč sedanji čas, je pobožnost do sv. Rešnjega Telesa.

Brezbožnost in zlobnost, ki se širi v naših dnéh, bode rastla, dokler v antikristu, v človeku greha, v najmogočnejšem in tudi najhudobnejšem nasprotniku božjem, ne bo našla svojega vrhunca. Kakor pa se širi hudobnost, se širi in raste v enaki meri tudi pobožnost in bo tukaj na zemlji dosegla vrhunec takrat, ko bodo povsod neprestano molili Jezusa v presv. zakramentu, Njemu, kralju večnosti, neumrljivemu, nevidnemu, prepevali čast in slavo. Kadar bo konec velike svetovne prekucije z vsemi njenimi grozovitostmi, bo vstala iz vesoljnega boja sv. cerkev v novi mladeniški lepoti, in božjemu Jag-njetu se bode slava prepevala po vseh krajih sveta. Teh časov mi ne bomo doživeli, smo pa zdaj v tem boju mej vero in nejevero, mej brezbožnostjo in pobožnostjo, smo v času, ko raste in se širi češčenje sv. Rešnjega Telesa z nenavadno navdušenostjo. Po vseh krajih sveta, v vseh jeziki se razlega zdaj vabilo: Zbirajte se okolo sv. zakramenta; zakaj sovražniki se zbirajo okolo satana.

6. Vabilo k pristopu.

In res verniki radi poslušajo ta klic; vže na tisoče in tisoče družabnikov po raznih farah vsako nedeljo od jutra do večera molí Gospoda; toda to je še vse premalo; vse fare, kjerkoli biva Gospod v presv. zakramentu, naj bi delale tako. Povsodi naj se močje in mladeniči, žene in dekleta in tudi otroci zbirajo v cerkvi pred tabernakljem; to bo veselilo Gospoda, to mu bo v zadoščenje za razžalitve, to bo odvrčalo človeštvo od napačnih potov.

Naj torej prihajajo k Jezusu v presv. zakramentu otroci. Pri sv. krstu so dobili milost božjo. Kdo drugi jim bo ohranil to milost, kdo ohranil ne-

dolžnost, čistost, devištvo, ako ne On, prijatelj otrok, ki prosi: pustite otročiče k meni?

Mladenci in dekleta, ki so na razpotju, v najnevarnejših letih življenja, naj prihajajo k Jezusu v presv. zakramentu, On jim bo dal moči in srčnosti, da bodo zmagali vse dušne nevarnosti in stanovitni ostali na pravem potu, na potu nedolžnosti.

Prihajajte k Jezusu v presv. zakramentu očetje in matere; tukaj boste razsvetljeni, da boste spoznali svoje dolžnosti, tukaj boste našli moč, da boste te dolžnosti radi in z veseljem izpolnovali.

Obteženi z raznimi bridkostmi, kje bi mogli najti bolje in bolj gotove tolažbe, kakor pri Njem, ki nas vabi: Pridite k meni vsi obteženi!

Tudi oni, katerim se vže bliža večer življenja, naj radi prihajajo pred presv. zakrament in naj se v tej mesečni urni molitvi sprijaznijo s svojim prihodnim sodnikom. Ako Njega radi obiskujejo in ž Njim v ljubezni živé, ne bo se jim ga treba bati, kadar pridejo pred njegov sodni stol.

Kristus je solnce, iz katerega žari luč, toplota in življenje v srca vseh, v srca onih, ki se še razcvetajo v nežni mladosti in v srca onih, ki so dozoreli za sedanje življenje ter se vže bližajo novemu življenju v večnosti.

7. Zahvala.

Zahvaljujoč se najprej Jezusu v presv. zakramentu za obilni blagoslov preteklega leta, zahvaljujoč se vsem družabnikom za mile darove, vsem blagim gospém in gospodičinam, ki so bratovščini darovale delo svojih rok, zahvaljujoč se vsem dušnim pastirjem, ki so širili bratovščino in pobirali doneske, sklepam letošnje poročilo o delovanju bratovščine in izročam vse društvo Naši ljubi Gospej presv. zakramenta, ki je Jezusa prva molila v jasicah in prva zanj pripravljala potrebno opravo, naj ona čuje tudi v prihodnje bratovščino in naj ji izprosi nadaljnega blagoslova.

Jezus v presv. zakramentu pa naj vsem povrne njih trud in človeška srca vname s sveto ljubeznijo, da bodo vsi ljudje Njega in vse, kar se nanaša na Njega, ljubili z besedo in dejanjem.

Češčeno, hvaljeno in ljubljeno naj vedno bo presveto Rešnje Telo!

8. Razdelitev cerkvene oprave.

Letos so dobile sledeče fare:

Dobrova: zelen mašni plašč.

Brezovica: bel mašni plašč.

Sora: vijoličen mašni plašč, črno štolo za pogrebe.

Preska: 1 albo, 4 humerale, 2 pasa, 4 korporale, 6 purifikatorijev.

Šmartno p. Šmarno goro: bel pluvijal.

Sv. Jakob ob Savi: črn mašni plašč, burzo, obhajilno štolo.

Rudnik: albo, pas, koretelj.

Golo: koretelj, velum.

Želimlje: albo, koretelj, 4 korporale.

Št. Vid: burzo, izpovedno štolo.

Tomišelj: rdeč mašni plašč.

Jozefinum: rdeč mašni plašč.

Uršulinke: črn mašni plašč.

Škofja Loka: vijoličen mašni plašč.

Poljane: bel pluvijal, 2 koretlja.

Trata: 2 albi, 2 pasa, koretelj, pridigarsko štolo.

Železniki: albo, 3 humerale, 3 korporale, 4 purifikatorije.

Zalilog: vijoličen mašni plašč.

Rateče: vijoličen pluvijal.

Lučine: bel mašni plašč, 6 purifikatorijev.

Dražgoše: 2 albi, 3 humerale, 3 korporale, obhajilno štolo.

Bukovščica: albo, 3 humerale, 4 korporale, 6 purifikatorijev.

Selce: rdeč mašni plašč.

Št. Jurij pri Kranju: bel mašni plašč.

Šmartno pri Kranju: bel mašni plašč, 2 blazinici.

Smlednik: 2 albi, 2 pasa, 4 korporale,
4 purifikatorije, pridigarsko štolu.
Cerklje: 2 blazinici.
Podbrezje: rdeč mašni plašč.
Duplje: bel mašni plašč.
Zapoge: albo, pridigarsko štolu.
Zgornja Besnica: vijoličen pluvijal.
Trstenik: zelen mašni plašč.
Kranjska gimnazija: rdeč mašni plašč,
albo, perilo.
Kranjska gora: 2 burzi, štolu.
Srednja vas: bel mašni plašč, velum.
Bohinjska Bistrica: 4 korporale, 2 ko-
retlja.
Brenica: bel mašni plašč.
Lesce: črn pluvijal.
Zasp: črn mašni plašč.
Ribno: bel mašni plašč.
Koroška bela: velum.
Dobruva: vijoličen mašni plašč.
Kamnik, farna cerkev: bel mašni
plašč; *frančiškanska cerkev*: bel
mašni plašč, 2 koretlja, 2 koretlja
za ministrante.
Goričica: velum.
Komenda: vijoličen pluvijal, pridi-
garsko štolu, purifikatorije.
Dob: črn pluvijal.
Stranje: črn mašni plašč.
Homec: bel mašni plašč.
Mekinje: črn mašni plašč.
Sela: rdeč mašni plašč.
Tunjice: 2 koretlja, obhajilno štolu,
burzo, prtiče.
Gojzd: albo, 3 humerale, 3 korporale,
purifikatorije.
Moravče: 2 albi, 2 pasa, 3 koretlje,
3 korporale, 2 burzi, obhajilno štolu.
Čemšenik: vijoličen mašni plašč.
Vrhpolje: črn mašni plašč.
Sv. Trojica pri Moravčah: albo, pla-
šček za ciborij, koretelj, purifika-
torije.
Krašnja: zelen mašni plašč, koretelj.
Ihan: 4 korporale, obhajilno in pri-
digarsko štolu, prtiče.
Peče: zelen mašni plašč.
Sv. Helena: 2 albi, bel pluvijal.
Blagovica: velum, izpovedno štolu.
Višnja gora: bel mašni plašč.
Žalina: vijoličen pluvijal, albo, iz-
povedno in pridigarsko štolu, prtiče.
Št. Jurje: albo, 4 humerale, 4 kor-
porale, 6 purifikatorijev.

Javor: bel mašni plašč.
Zagradec: 12 purifikatorijev, obhajilno
štolu, burzo.
Radeče: 3 albe, 3 koretlje, 2 obha-
jilni štoli.
Litija: rdeč mašni plašč.
Svibno: bel mašni plašč.
Prežganje: bel mašni plašč.
Štanga: albo, koretelj, 4 humerale,
3 korporale, obhajilno štolu.
Primskovo: koretelj, albo, zelen mašni
plašč.
Dole: rdeč mašni plašč.
Žužemberg: 2 albi, obhajilno štolu,
burzo, pridigarsko štolu.
Mokronog: bel mašni plašč, 4 hume-
rale, 2 koretlja.
Hinje: velum, obhajilno štolu, plašček
za ciborij.
Sv. Križ: burzo, koretelj, obh. štolu.
Mirna: bel mašni plašč.
Sv. Lorenc: velum, koretelj, prtiče.
Ajdovec: velum, koretelj, prtiče.
Šmihel pri Žužembergu: bel mašni
plašč.
Sela pri Šumbergu: rdeč mašni plašč,
albo.
Št. Janž: 2 albi, 2 koretlja, pas, hu-
meral.
Zatičina: črn mašni plašč.
Št. Jernej: burzo, pridigarsko štolu.
Raka: bel pluvijal.
Boštanj: 2 koretlja, obhajilno burzo.
Čatež: velum.
Cerklje: bel pluvijal, prtiče.
Škocijan: bel mašni plašč.
Mirna peč: vijoličen pluvijal.
Šmarjeta: koretelj, 4 korporale, 4 hu-
merale, prtiče.
Toplice: bel mašni plašč.
Bela cerkev: albo, humeral, 3 korpo-
rale, 2 blazini, prtiče.
Soteska: albo, humeral, 3 korporale,
obhajilno štolu, prtiče.
Podgrad: 4 korporale, humerale, pu-
rifikatorije, izpovedno štolu.
Poljanica: albo, humeral, 4 korporale,
6 purifikatorijev, izpovedno štolu.
Semič: bel mašni plašč.
Črnomelj: bel mašni plašč, 2 albi,
3 koretlje, 3 korporale, 4 humerale,
rdečo štolu.
Vinica: koretelj, humeral, 3 korpo-
rale, 6 purifikatorijev.

Stari Trg: 4 korporale, 6 humeralov, 6 purifikatorijev, burzo, obhajilno štolo.

Adlešiči: velum, burzo.

Vrh pri Vinici: bel mašni plašč.

Radovica: bel mašni plašč.

Koprivnik (Nesselthal): velum, albo.

Stara Cerkev: koretelj, 6 purifikatorijev, 6 korporalov.

Fara pri Kostelu: velum, albo, 6 korporalov, 6 purifikatorijev.

Mozelj: koretelj, pridigarsko štolo, 6 purifikatorijev.

Osilnica: koretelj, plašček za ciborij.

Banja Loka: albo, pas, humeral, koretelj, obhajilno štolo.

Nemška Loka (Unter Deutschau): albo, koretelj, 3 humerale, pas.

Borovec: rdeč mašni plašč.

Ribnica: 2 albi, 2 pasa, 4 korporale, 6 purifikatorijev.

Dobropolje: burzo, izpovedno štolo, koretelj, prtiče.

Dolenjavas: vijoličen mašni plašč.

Rob: 2 koretlja, burzo.

Sv. Gregor: bel mašni plašč.

Struge: 2 koretlja, izpovedno štolo.

Nova Štifta: bel mašni plašč.

Vrhnika: velum, burzo, obh. štolo.

Põlhov gradec: 2 burzi, obhajilno štolo.

Borovnica: burzo, 3 korporale, obhajilno štolo.

Sv. Jošt: bel mašni plašč, albo.

Rakitna: 2 koretlja, 6 humeralov, 6 purifikatorijev.

Zaplana: bel mašni plašč.

Podlipo: velum, albo:

Žiri: črn pluvijal.

Godovič: bel pluvijal.

Spodnja Idrija: zelen mašni plašč.

Črni Vrh: 3 prte, plašček za ciborij.

Vojsko: velum, obhajilno štolo.

Zavrac: albo, 3 humerale, 4 korporale, 6 purifikatorijev, obhajilno štolo.

Gora nad Idrijo: rdeč mašni plašč, albo, 4 humerale, 3 korporale.

Grahovo: 2 koretlja, 6 humeralov, burzo, izpov. štolo, 6 purifikatorijev.

Babno polje: bel mašni plašč.

Slavina: velum, izpovedno štolo.

Trnovo: 3 albe, 6 humeralov, 4 korporale, koretelj, 12 purifikatorijev.

Vipava: burzo, 2 obhajilni štoli.

Šturje: bel pluvijal.

Col: rdeč mašni plašč.

Budanje: rdeč mašni plašč.

Vrhpolje: črn mašni plašč, albo.

Planina: bel pluvijal.

Podraga: črn mašni plašč.

Lozice: bel mašni plašč.

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec november 1897.

Za umirajoče vsakega dné.

»Človekovi dnevi so kratki« pravi sv. Duh, pregovor pa pravi, da človek je na zemlji kakor romar, ki potuje in zgine po dolini, skozi katero se ne vrne nikdar več. Odločeno je namreč, kakor pravi sv. pismo, vsem ljudem, da enkrat umrjejo. Vsem ljudem je to zasojeno, ker smrt ne izbira, ampak pobira stare in mlade, zdrave in bolne, krepke in šibke, bogate in vboge, duhovne in svetne.

Nas smrti ne obvarje koža gladka
Od nje nas ne odkupijo kupi zlata
Ne odpodi od nas življenja tata
Veselja hrup, ne pevcev pesem sladka.

Smrt pa tudi ne čaka, ampak pride točno ob določeni sekundi. Smrt tudi nikoli ne praznuje: vsak dan seka, vsak dan grabi človeške sinove s svitelega solnca v črno zemljo. Smrt ne praznuje ni o božiču, ni o veliki

noči, pa tudi ne po noči in ne čez dan. Tudi nobenega kraja ni na svetu, kamor bi se smrt ne upala za nami. Smrt povsod najde človeka, njej se nikedo ne skriva ali potaji. »Odločeno je (od Boga) ljudem, da enkrat umrjejo.«

Žalostna bi bila naša usoda, ako ne bi imeli krščanskega upanja v vstajenje in večno življenje v nebesih. Tolažijo nas obljube Gospodove: »Jaz sem vstajenje in življenje; kdor veruje vame, če prav umrje, bo živel, in vsak, ki živi in veruje vame, ne bo umrl vekomaj.« »Volja mojega očeta je, da, kdor vidi Sina in veruje vanj, imej večno življenje in jaz ga bom obudil na sodni dan.«

To trdno upanje je naše sidro, naša tolažba v tej solzni dolini.

In vendar je smrt človeka tako britka in strašna! A kaj bi ne bila? Po smrti čaka človeka sodba; ne dolgo po smrti, ampak takoj, v istem hipu, ko se duša loči od sveta, stopi pred božji stol, kjer jo sodi vsevedni in pravični sodnik ali v nebesa ali v pekel. Strašna sodba! Kdo bi se ne tresel pri tej misli.

Ta strašna sodba se godi vsak dan, ker vsak dan umrje veliko število ljudi. Zdaj štejejo okolo 1480 milijonov ljudi na celem svetu. Računi se pa, da v 33 ih letih izumrje en cel rod. Vsled tega umrje vsako leto okolo 45 milijonov ljudi, vsak mesec čez 3 in pol milijona, vsaki dan 116 tisoč, vsako uro 4833, vsako minuto 801, vsako sekundo umirata v smrtnem potu eden ali dva človeka.

Odprta noč in dan so groba vrata
Al' dneva ne pove nobena praika.

Sv. Oče nam je naročil, naj bi novembra meseca molili za umirajoče, ki vsak dan umirajo in stopajo pred strašno božjo sodbo. Usmiljeno Srce Jezusovo bodi jim ob smrtni uri rešitev, da jih hudobni duh ne premami s skušnjavami. Od enega trenutka je odvisna večnost srečna ali nesrečna. Božje Srce Jezusovo bodi vsem umirajočim milostno, da dosežejo srečno večnost!

Če jim božja pravičnost prisodi muke in trpljenje v vicah, molimo k Srcu Jezusovemu, naj pošlje svoje angele z nebes tolažiti in rešiti trpeče verne duše v vicah. Bratje! Na vseh vernih duš dan in celi mesec potem pokažimo bratom, ki se v ognju čistijo, da jih v srcu nosimo in zanje molimo.

Posebni nameni za vsak dan.

1. Za izvolitev goriškega nadškofa po želji Srca Marijinega. 2. Za pozabljene verne duše v vicah. 3. Za tržaškega škofa. 4. Za ravnatelje bogoslovnice. 5. Za bolne duhovnike. Za neki misijon v Istriji. 6. Za duhovnike v gorah. 7. Za bogoslovce in redovne novince, ki so letos vstopili. 8. Da bi Bog obudil vrle mladeniče bogoslovce tržaški škofiji. 9. Za otroke, ki stradajo. 10. Za snovatelje in dobrotnike „Pravniškega doma“.	11. Za dekliski zavod v Tomaju na Krasu. 12. Za deklice, ki trpijo. 13. Za spokorjenje ljudi, ki živé v grešnih zvezah. 14. Za žalostne matere. 15. Za krščanski preporod na Dunaju. 16. Za učitelje, ki gojijo cerkveno petje. 17. Za zaupanje v božjo pomoč. 18. Za dobrotnike, ki oplešavajo cerkve. 19. Za ogrske katoličane. 20. Za pešajoče francosko ljudstvo. 21. Za naše redovnice. 22. Za odbornike Cecilijanskih društev. 23. Za trpine v rudokopih.

24. Za malosrčne dušne pastirje 25. Za pisatelje „Katoliškega Obzor- nika.“ 26. Za slovenske duhovnike v poreški škofiji.	27. Za umirajoče pri vojakih. 28. Za žalostnega duhovnika 29. Za slovenske posle v Aleksandriji. 30. Za vse žive in mrtve ude mo- litvenega apostolata.

M o l í m o.

O presveto Srce Jezusovo, darujem Ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve in trpljenje današnjega dne v zadoščenje nešteti razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih mislih in namenih, zlasti za umirajoče [današnjega dne in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan.

Cerkven koledar za mesec november 1897.

~~~~~

Mesec november je posvečen vernim dušam v vicah.

Odpustki meseca novembra. — Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sv. obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke mej tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sveto obhajilo navadno ni ukazano.

Vse prijatelje ubogih duš v vicah spominjamo na to, da morejo vse odpustke, ki jih dobivajo kot udje tretjega reda, bratovščine presv. Srca Jezusovega, presv. Reš. Tel ali rožnivenške bratovščine, obrniti v prid dušam v vicah.

1. dan. Ponedeljek. God vseh svetnikov. Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Reš. Telesa, če molijo v bratovski ali farni cerkvi; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega: če obišejo bratovsko cerkev; izpovednik more namestu molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjeve škapulir, če molijo v cerkvi pred Marijinim oltarjem; d) udom rožnivenške brat., če molijo v bratovski cerkvi; e) udom živega rožnega venca.

2. dan. Torek Vseh vernih duš dan. Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Reš. Telesa v bratovski ali farni cerkvi; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more namestu molitve v bratovski cerkvi naložiti drugo dobro delo; c) udom bratovščine za uboge duše v vicah.

4. dan. Četrtek I. v mesecu. Udom bratovščine presv. Reš. Telesa: popoln odpustek, če molijo v bratovski ali farni cerkvi.

5. dan. Petek I. v mesecu. Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega: popoln odpustek.

7. dan. Nedelja I. v mesecu. Udom rožnivenške bratovščine trojen popoln odpustek: 1. če prejmo sv. obhajilo v bratovski cerkvi in ondi molijo v namen sv. očeta; 2. če obišejo bratovsko kapelo in tam molijo v namen sv. očeta; 3. če so pri mesečni procesiji.

12. dan. Petek. Sv. Didak, spozn. iz reda sv. Frančiška. Vsem vernikom popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. Frančiška, tretjerednikom tudi v farnih cerkvah, če ni blizu nobene cerkve.

13. dan. Sobota. Sv. Stanislav. Popoln odpustek udom bratovščine presvetega Reš. Telesa v bratovski ali farni cerkvi.

14. dan. Nedelja. Praznik vseh svetnikov iz karmelitskega reda. Udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje: popoln odpustek v bratovski ali farni cerkvi.

16. dan. Torek. Sv. Neža Asiška, dev., klaris. V redovnih cerkvah svetega Frančiška popoln odpustek kakor 12. dan t. m.

19. dan. Petek. Sv. Elizabeta, kraljica. Tretjerednikom vesoljna odveza. Vsem vernikom popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. Frančiška.

21. dan. Nedelja. Darovanje Marije device. Popoln odpustek: a) udom rožnivenške bratovščine v bratovski kapeli; b) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi.

24. dan. Sreda. Sv. Janez od križa. V karmelitskih cerkvah vsem vernikom popoln odpustek, udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje tudi v farnih cerkvah.

26. dan. Petek. Sv. Leonard. V redovnih cerkvah sv. Frančiška popoln odpustek kakor 12. t. m.

28. dan. Nedelja zadnja v mesecu. Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec. — Ker je danes sv. Jakob iz reda sv. Frančiška, se dobi popoln odpustek v redovnih cerkvah svetega Frančiška, kakor 12. dan t. m.

Mesečne pobožnosti. Devetdnevnica pred praznikom *Marijinega brezmadežnega Spočetja* se začneja v ponedeljek, 29. novembra. Kdor opravlja to devetdnevnico, dobi vsak dan 300 dni odpustka in popoln odpustek tisti dan, ko prejme sv. obhajilo. Molitve niso določene.

Pobožnosti v ljubljanskih cerkvah. V frančiškanski cerkvi bodo udje tretjega reda imeli mesečni shod na sv. Elizabete dan, v petek 19. novembra. V uršulinski cerkvi bode pobožnost bratovščine presv. Rešnjega Telesa v četrtek, 4. novembra. Ta pot bode nemška pridiga.

Zahvala za uslišano molitev.

Zelo mučne in nadležne bolezni sem bil v enem tednu oproščen, ker sem obljubil najsvetejšo daritev opraviti na čast najsvetejšemu zakramentu, Materi božji in sv. Jožefu, nadalje opravljati devetdnevnico na čast Trsaški Materi božji in naposled v slučaju ozdravljenja zahvalo objaviti v »Vencu«. Prvo in drugo obljubo sem izpolnil 16. septembra na Trsatu, tretjo izvršujem danes 13. oktobra 1897.

A. S. duhovnik.

Od sv. H. Iz srca se zahvaljujem Jezusu v presv. Zakramentu za čudovito ozdravljenje. Imela sem pljučnico in tej se je pridružila še vročinska bolezen. Vsi so mislili, da bodem umrla. Dala sem se prevideti. Ko sem pa bila prešla svete zakramente, mi je kar nagloma odleglo, in nekaj dni pozneje sem mogla zopet vstati. Zato bodi hvala najsvetejšemu zakramentu.

M. M.

Drobtinice.

(Kako naš sveti Oče Leo XIII. ljubijo rožni venec.) — V nedeljo, dné 29. avgusta t. l., so praznovali v Rimu praznik Srca Marijinega ter ob enem

pričeli devetdnevnicu kot pripravo za praznik rojstva Marije Device. In na ta dan so sveti oče dali zopet nov zgled, kako časté preblaženo Devico Marijo in kakšno zaupanje imajo v njeno pomoč.

Dovolili so bili namreč tisti dan velikemu številu romarjev iz raznih dežel navzočim biti pri njih maši v domači kapeli, brž po sveti maši pa so romarje pridržali ter jih povabili, naj ostanejo še pri drugi sveti maši, ki jo je opravil eden izmej njihovih kapelanov, ter da naj molijo na glas sveti rožni venec. Sveti oče pa so mej tem opravili v kapeli zahvalo po sv. maši. Na zadnje so spregovorili romarjem nekaj ljubeznivih besed ter jih goreče spodbujali, naj se le zatekajo v vseh stiskah k mogočni pomočnici kristijanov.

(Čudovita prikazen v kapelici pri misijonarjih presvetega Srca v Rimu.)

Misijonarji presv. Srca so postavili v Rimu, na travnikih pri angelskem gradu (Prati di Castello) kapelico, v kateri posebno molijo za uboge duše v vicah. Letos, v 2. dan julija, se je v tej kapelici nekaj zgodilo, česar doslej nihče ni mogel naravno razložiti. — V 2. dan julija, na praznik Marijinega obiskanja, so misijonarji slovesno končavali pobožnost, ki so jo opravljali celi mesec junij v čast presv. Sreu. Kar se pri velikem oltarju ob goreči sveči vname zavesa in tisti hip zaplapolá ogenj s svitlim plamenom. Ljudje zbrani v kapelici so zavpili in prestrašeni klicali na pomoč verne duše v vicah. Nevarnost je prvi trenotek res bila velika, pa na srečo so kmalu zaveso strgali in ogenj udušili. — Sveča, ob kateri se je zavesa vžgala, je gorela pred podobo na steni; podoba kaže, kako molitev sv. rožnega venca rešuje duše iz vic. Podoba je ostala cela. In zdi se, da je hotel Bog tukaj očitó pokazati, kako vseč mu je, da molimo mi za uboge duše v vicah in verne duše molijo za nas. Ko je ogenj švigal kvišku, se je sredi dima in plamena prikazala človeška podoba, ki je s sklenjenima rokama proseč zrla na duhovnike pred oltarjem; prikazen je bila povse taka, kakeršne si navadno mislimo in v podobljamó trpeče duše v vicah. Duhovščina pred oltarjem jo je natanko videla.

Res da je prevara lahko mogoča in takih stvari ne smemo prehitro verjeti. A tukaj se je zgodilo še nekaj drugega, kar se ne dá utajiti. Ko so ogenj pogasili, se je videla in se vidi še danes pravista podoba naslikana na steni. Mnogi mislijo, da je to očit čudež; drugi stvar tako razlagajo, da je plamen in dim vse to slučajno narisal, a nihče ne more umeti, odkod je tista ognjena barva, ki jo kaže naslikan plamen, in pa živo izrazito obličje človeške podobe sredi plamena.

Misijonarji so stvar precej sporočili viši cerkveni oblasti in vprašali, kaj je storiti; zakaj dogodek se je bliskoma razvedel po mestu in od vseh strani so vreli vkupe radovedni ljudje. Kardinal Paroki je poslal tri duhovnike, da se uverijo, je li res, kar se je povedalo; potem pa je kardinal sam šel gledat čudovito podobo in misijonarjem ukazal, naj naredé okrog okvir, denejo čez steklo in podobo mej božjo službo zagrinjajo. — Tako je poročal laški list »L' osservatore cattolico« dné 4. septembra t. l. Tisti, ki je ves dogodek v listu popisal, je sam videl podobo; pravi tudi, da si je podobo ogledalo vže več slikarjev in vsi so se čudili živim barvam in pomenljivemu izrazu v obličju. Oni, ki nočejo verjeti čudeža, izkušajo reč naravno pojasniti, a vse, kar so doslej povedali, je tako malo verjetno in nenaravno, da je pametnemu človeku mnogo laže verjeti nadnaravni čudež kakor pa naravno razlago.